

JUDr. ROBERT PELIKÁN, Ph.D.
MINISTR SPRAVEDLNOSTI ČR

V Praze dne: 28.7.2017
Čj. MSP-407/2017-OJD-SPZ/2
Počet listů: 4
Přílohy: 22

Nejvyšší soud
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obviněný N. B. - stížnost pro porušení zákona

Příloha:

1. Kopie návrhu na vzetí obviněného do vazby ze dne 5.5.2016, sp.zn. 1 KZV 32/2016
2. Kopie usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 6.5.2016, sp.zn. 2 Nt 1207/2016 (včetně doručenek)
3. Příkaz k přijetí obviněného do vazby ze dne 6.5.2016, sp.zn. 2 Nt 1207/2016
4. Kopie návrhu na rozhodnutí o dalším trvání vazby ze dne 22.7.2016, sp.zn. 1 KZV 32/2016
5. Kopie protokolu o vazebním zasedání ze dne 29.7.2016, sp.zn. 30 Nt 1801/2016
6. Kopie usnesení policejního orgánu ze dne 4.5.2016, č.j. KRPB-43647-37/TČ-2016-0600072
7. Kopie usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 29.7.2016, sp.zn. 30 Nt 1801/2016
8. Kopie potvrzení o dodání do datové schránky advokátovi dne 2.8.2016
9. Kopie doručky obviněnému dne 8.9.2016
10. Kopie návrhu na rozhodnutí o dalším trvání vazby ze dne 17.10.2016, sp.zn. 1 KZV 32/2016
11. Kopie protokolu o vazebním zasedání ze dne 31.10.2016, sp.zn. 2 Nt 1804/2016
12. Kopie doručky obviněnému dne 18.11.2016
13. Kopie potvrzení o dodání do datové schránky advokátovi dne 10.11.2016
14. Kopie úředního záznamu ze dne 17.2.2017, sp.zn. 2 Nt 1804/2016

15. Kopie usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 31.10.2016, sp.zn. 2 Nt 1804/2016
16. Kopie návrhu na rozhodnutí o dalším trvání vazby ze dne 7.2.2017, sp.zn. 1 KZV 32/2016
17. Kopie protokolu o vazebním zasedání ze dne 20.2.2017, sp.zn. 2 Nt 1801/2017
18. Kopie usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 20.2.2016, sp.zn. 2 Nt 1801/2017
19. Kopie odůvodnění stížnosti advokáta JUDr. P.P. ze dne 13.3.2017
20. Kopie obžaloby vypracována státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 16.3.2017, sp.zn. 1 KZV 32/2016
21. Kopie usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23.3.2017, sp.zn. 9 To 108/2017
22. Kopie usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19.4.2017, sp.zn. 52 T 5/2017

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného N.B.,

stížnost pro porušení zákona

proti pravomocnému usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 23.3.2017 sp. zn. 9 To 108/2017.

Policejním orgánem Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, SKPV-OOK – 2. oddělení, bylo usnesením ze dne 4.5.2016 pod č. j. KRPB-43647-37/TČ-2016-060072 zahájeno dle § 160 odst. 1 trestního řádu trestní stíhání obviněného N.B. pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle § 283 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonaný a dílem ve stadiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku.

Dne 5.5.2016 pod sp. zn. 1 KZV 32/2016 byl státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně podán k Okresnímu soudu Brno-venkov dle § 73b odst. 1 trestního řádu návrh na vzetí obviněného do vazby. Okresní soud Brno-venkov na podkladě návrhu státního zástupce ze dne 5.5.2016 rozhodl usnesením dne 6.5.2016 pod sp. zn. 2 Nt 1207/2016 tak, že obviněného vzal podle § 68 odst. 1 trestního řádu do vazby, a to z důvodů uvedených v § 67 písm. a), b) trestního řádu. Přičemž počátek vazby byl počítán od dne 4.5.2016.

Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně dne 22.7.2016 pod sp. zn. 1 KZV 32/2016 podal návrh dle § 72 odst. 1 trestního řádu na rozhodnutí o dalším trvání vazby obviněného z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) trestního řádu, kdy na základě tohoto návrhu rozhodl Okresní soud Brno-venkov usnesením ze dne 29.7.2016 sp. zn. 30 Nt 1801/2016 tak, že podle § 72 odst. 1 trestního řádu obviněného ponechal ve vazbě, neboť u něho byly dány důvody vazby uvedené v § 67 písm. a), b) trestního řádu. Obviněný si ponechal lhůtu pro

podání stížnosti. Po uplynutí lhůty pro podání stížnosti toto usnesení nabylo právní moci dne 2.8.2016.

Státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně byl poté dne 17.10.2016 pod sp. zn. 1 KZV 32/2016 podán dle § 72 odst. 1 trestního řádu návrh na rozhodnutí o dalším trvání vazby obviněného z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) trestního řádu. Soud o zmíněném návrhu rozhodl dne 31.10.2016 pod sp. zn. 2 Nt 1804/2016 usnesením dle § 72 odst. 1 trestního řádu tak, že se obviněný ponechává ve vazbě a důvod vazby dle § 67 písm. a) trestního řádu trvá.

Dne 7.2.2017 pak podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství dle § 72 odst. 1 trestního řádu pod sp.zn. 1 KZV 32/2016 návrh na rozhodnutí o dalším trvání vazby obviněného z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) trestního řádu. O tomto návrhu rozhodl Okresní soud Brno-venkov dne 20.2.2017 pod sp. zn. 2 Nt 1801/2017 tak, že dle § 72 odst. 1 trestního řádu se obviněný ponechává ve vazbě s tím, že důvod vazby dle § 67 písm. a) trestního řádu trvá. Proti tomuto rozhodnutí Okresního soudu Brno-venkov podal obviněný již při vazebním zasedání stížnost, kterou dne 13.3.2017 odůvodnil.

V mezidobí byla dne 20.3.2017 ve věci obviněného podána státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně obžaloba.

Krajský soud v Brně poté rozhodl o stížnosti obviněného usnesením dne 23.3.2017 pod sp. zn. 9 To 108/2017 tak, že ji podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítl jako nedůvodnou.

Poslední rozhodnutí o vazbě bylo učiněno Krajským soudem v Brně dne 19.4.2017 pod sp. zn. 52 T 5/2017, kdy soud rozhodl, že dle § 72 odst. 3 trestního řádu se obviněný N.B. ponechává ve vazbě z důvodu vazby uvedeného v § 67 písm. a) trestního řádu, dle § 71a trestního řádu se jeho žádost o propuštění z vazby zamítá, dále se dle § 73 odst. 1 písm. b) trestního řádu a contrario písemný slib specifikovaný v usnesení nepřijímá a dle § 73 odst. 1 písm. c) trestního řádu a contrario nelze účelu vazby dosáhnout dohledem probačního úředníka.

Se závěry Okresního soudu Brno-venkov vyslovenými v usnesení ze dne 20.2.2017 pod sp. zn. 2 Nt 1801/2017 stran vyznačení právní moci a od toho se odvíjejícího počítání plynutí lhůty k dalšímu rozhodování o vazbě, které bylo následně potvrzeno také v usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19.4.2017 pod sp. zn. 52 T 5/2017, se nelze ztotožnit, a to z následujících důvodů.

Obviněný při vazebním zasedání dne 31.10.2016, ve věci sp.zn. Nt 1804/2016, prohlásil, že si ponechává lhůtu a žádá, aby mu bylo rozhodnutí přeloženo do srbštiny (viz protokol o vazebním zasedání). Soud následně usnesení písemně vyhotovil, neboť dospěl k závěru, že se nejedná o situaci ve smyslu § 136 odst. 1, 2 nebo 3 trestního řádu, kdy by nemuselo být usnesení písemně vyhotoveno. Dále v souladu s článkem 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a § 28 odst. 2 trestního řádu nechal vyhotovit na žádost obviněného překlad usnesení

a ten mu dne 18.11.2016 ve smyslu § 137 odst. 3 trestního řádu doručil, neboť byl obviněný ve vazbě a nestačilo tedy toliko doručit jeho obhájci dle § 137 odst. 2 trestního řádu.

S daným postupem soudu se lze ztotožnit.

Pokud jde o posouzení okamžiku nabytí právní moci, vyplývá z odůvodnění usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 20.2.2017 sp. zn. 2 Nt 1801/2016, že soud tak učinil zejména s odkazem na § 134, § 136, § 137, § 28 a § 72 trestního řádu a zároveň s odkazem na náleze Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1542/2009¹ ze dne 23.9.2009 podle kterého platí, že *osobu, oprávněnou k podání stížnosti proti takovému usnesení v trestním řízení, které je třeba vyhotovovat a doručovat, nelze nutit k podání stížnosti, aniž by se mohla seznámit s písemným vyhotovením usnesení, proti němuž tato stížnost směřuje. Ani podání stížnosti do protokolu bezprostředně po vyhlášení usnesení nesmí této osobě znemožnit reagovat v rámci opravného prostředku na právní a skutkovou argumentaci uvedenou v odůvodnění usnesení, jež je teprve posléze vyhotoveno. V takovém případě je nutno oprávněné osobě poskytnout od okamžiku doručení písemného vyhotovení přiměřenou dobu k doplnění její stížnosti, jejíž délku je třeba přizpůsobit povaze napadeného usnesení. Nebyl-li stěžovateli v řízení o opravném prostředku dán prostor, aby jakkoli zpochybnil právní a skutkové úvahy soudu prvního stupně obsažené v odůvodnění napadeného usnesení, došlo tím k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces dle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a k porušení práva na obhajobu dle článku 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Oznámení se děje buď vyhlášením usnesení v přítomnosti takových osob, anebo doručením opisu usnesení. Je zřejmé, že první forma oznámení se týká především těch usnesení, jež není třeba písemně vyhotovit (viz § 136 odst. 1, odst. 2 trestního řádu). Bylo-li naopak třeba usnesení písemně vyhotovit s obsahovými náležitostmi dle § 134 odst. 1, odst. 2 trestního řádu, lze účinky oznámení dle § 137 odst. 1 trestního řádu spojovat až s doručením jeho opisu osobám dle věty první ustanovení (resp. obhájci osoby, proti níž se řízení vede, srov. § 62 odst. 2, § 137 odst. 2, odst. 4, § 143 odst. 1 trestního řádu), a to bez ohledu na předchozí vyhlášení téhož usnesení v přítomnosti uvedených osob.*

Soud tedy na základě zmíněného nálezu Ústavního soudu vyznačil právní moc až poté, co byl překlad odůvodněného usnesení doručen obviněnému a ten ve lhůtě tří dnů od doručení nepodal stížnost, tedy dne 22.11.2016. Od takto vyznačené právní moci soud následně počítal lhůtu stanovenou v § 72 trestního řádu, dle kterého nejpozději každé tři měsíce od právní moci rozhodnutí o vzetí do vazby nebo právní moci jiného rozhodnutí o vazbě je v přípravném řízení soudce povinen rozhodnout na návrh státního zástupce o tom, zda se obviněný i nadále ponechává ve vazbě, nebo zda se z vazby propouští. Jinak musí být obviněný neprodleně propuštěn z vazby. Státní zástupce, který se řídil vyznačením právní moci, pak ve smyslu § 72 odst. 2 trestního řádu podal soudu návrh na ponechání obviněného ve vazbě dne 7.2.2017.

Nad rámec uvedeného lze rovněž poukázat na náleze Ústavního soudu pod sp.zn. IV. ÚS 426/09, ve kterém se uvádí, že nezbytným naplněním smyslu a účelu práva na spravedlivý proces a v tom rámci i práva na obhajobu, jakož i smyslu a účelu práva podat opravný prostředek vůči prvostupňovému rozhodnutí soudu (v tomto případě se jednalo o usnesení, kterým byla zamítnuta žádost obviněného o propuštění z vazby) je reálná možnost seznámit se s rozhodovacími důvody obsaženými v rozhodnutí. Jinak řečeno, obviněnému mělo být

---

¹ V daném případě bylo rozhodnuto o žádosti stěžovatele o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, která byla zamítnuta ve veřejném zasedání za přítomnosti stěžovatele a jeho obhájce, kdy již na místě podal stěžovatel stížnost, kterou následně odůvodnil až po doručení opisu usnesení. Soud však ještě před doručením odůvodnění ze strany stěžovatele jeho stížnost zamítl.

oznámeno rozhodnutí takovým způsobem, aby seznal všechny důvody, o něž se výrok rozhodnutí opírá. Obeznamnost obviněného s písemným odůvodněním usnesení je pro kvalifikované podání stížnosti klíčová. Tomuto požadavku lze vyhovět třemi alternativními způsoby:

1. doručením opisu usnesení též obviněnému (resp. obhájci);
2. ústním vyhlášením usnesení, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude zapsáno v protokolu o úkonu;
3. ústním vyhlášením usnesení, jehož plné znění (včetně odůvodnění) bude podchyceno zvukovým záznamem.

Soud o dalším trvání vazby rozhodoval dne 20.2.2017, tedy ve lhůtě tři měsíců od jím vyznačené právní moci. Obviněný při vazebním zasedání dne 20.2.2017 a následně i v jím podané stížnosti s tímto postupem nesouhlasil a argumentoval zejména odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 24.4.2008 sp. zn. II. ÚS 234/2008, podle kterého *ustanovení § 28 trestního řádu včetně jeho odstavce třetího je třeba chápat a vykládat ve prospěch obviněného, který neovládá jazyk, v němž se řízení vede, neboť má zabránit zkrácení práv obviněného v důsledku neznalosti jazyka. Výklad, podle něž lze lhůtu pro rozhodnutí o trvání vazby podle § 71 odst. 4, odst. 6 trestního řádu² počítat až od doručení písemného překladu předchozího usnesení stížnostního soudu podle § 28 odst. 3 trestního řádu, je výkladem vybočujícím z mezí ústavnosti a dochází jím k porušení práva na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, jakož i práva na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 2 a odst. 5 Listiny základních práv a svobod.*

Této argumentaci obviněného soud nepřisvědčil s tvrzením, že se nejedná o stejnou situaci, neboť v případě předestřené obviněným již nebylo možné proti rozhodnutí stížnostního soudu podat řádný opravný prostředek, kdežto v případě obviněného přicházel řádný opravný prostředek v úvahu. Dále soud poukázal na to, že při písemném vyhotovení a následném překladu rozhodnutí nedošlo z jeho strany k žádným průtahům.

Na tomto místě je nutno poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20.1.2014, sp. zn. III. ÚS 235/14. V dané věci namítal stěžovatel, že byl přítomen se svým obhájcem i tlumočnickem při vazebním zasedání dne 3.10.2013, kdy jím byl na místě oznámen výrok rozhodnutí a zároveň byl stěžovatel soudem poučen o možnosti podání opravného prostředku ve smyslu § 74 trestního řádu. Po tomto poučení stěžovatel do protokolu prohlásil, že si ponechává lhůtu na rozmyšlenou. Soudem byla následně po marném uplynutí třídenní lhůty od oznámení (vyhlášení) usnesení vyznačena právní moc (8.10.2013). Opis odůvodněného usnesení byl stěžovateli doručen dne 9.10.2013 a dne 11.10.2013 byla soudem doručena stížnost stěžovatele, kterou soud zamítl jako opožděně podanou. Stěžovatel namítal, že se řídil zákonnou třídenní lhůtou počítanou od doručení opisu usnesení. Ústavní soud konstatoval s odkazem na § 143 odst. 1 trestního řádu, že u vazebního zasedání, kde bylo usnesení o vzetí do vazby vyhlášeno, byli dne 3.10.2013 osobně přítomni stěžovatel, jeho obhájce i tlumočnick. K oznámení usnesení stěžovateli a jeho obhájci tak došlo jeho vyhlášením dne 3.10.2013 a od tohoto okamžiku běžela zákonem stanovená třídenní lhůta pro podání stížnosti. Právě osobní přítomnost stěžovatele a jeho obhájce při vyhlášení usnesení s náležitým poučením o opravných prostředcích založila právní účinky oznámení předmětného usnesení jeho vyhlášením ve veřejném zasedání a nikoliv až doručení jeho písemného vyhotovení. Ústavní soud daný závěr

² Pozn. jedná se o obdobu dnešního ustanovení § 72 odst. 1 trestního řádu.

učinil v souladu se svým dřívějším rozhodováním (např. usnesení sp. zn. I. ÚS 1420/09 ze dne 16.6.2009, usnesení sp. zn. IV. ÚS 1623/10 ze dne 30.6.2010 nebo usnesení sp. zn. II. ÚS 3442/10 ze dne 27.1.2011). Nadto dále konstatoval, že stěžovatel v tomto případě měl stížnost podat (a to třeba blanketně) ve lhůtě tří dnů od konání vazebního zasedání, kde bylo rozhodnutí vyhlášeno a bylo tedy stěžovateli a jeho obhájci oznámeno, a následně, po doručení písemného opisu usnesení s odůvodněním, měl svou stížnost stěžovatel blíže odůvodnit. Ústavní soud by pak považoval za problematickou takovou situaci, pokud by stěžovatel podal proti usnesení soudu ve lhůtě tří dnů od vyhlášení usnesení stížnost, o které by však stížnostní soud rozhodl dříve, než by stěžovateli (a jeho obhájci) bylo prokazatelně doručeno písemné odůvodnění tohoto napadeného usnesení. K uvedenému však v případě stěžovatele nedošlo, jelikož ten svou stížnost proti zmíněnému usnesení včas nepodal.

Podle mého názoru je poslední zmíněné rozhodnutí Ústavního soudu na daný případ nejprůběhavější a lze mj. na jeho podkladě učinit závěr, že soud postupoval při vyznačení právní moci usnesení ze dne 31.10.2016 sp. zn. 2 Nt 1804/2016 chybně, neboť od vyhlášení usnesení dne 31.10.2016, kterému byli přítomni obviněný, obhájce i tlumočník, počala běžet zákonná třídenní lhůta k podání stížnosti, po jejímž marném uplynutí nabylo usnesení právní moci dne 4.11.2016 a nikoli až dne 22.11.2016, jak vyznačil soud.

Je nutno zdůraznit, že právo na tlumočníka stanovené v § 28 trestního řádu je jedním ze základních práv zaručených i Listinou základních práv a svobod v čl. 37 odst. 4, přičemž však nelze dané právo vykládat s důsledky směřujícími v neprospěch obviněného. Pokud by soudy postupovaly tak, jak postupoval v tomto vytýkaném případě Okresní soud Brno-venkov, mohlo by v praxi docházet k nepřiměřenému prodlužování lhůty do dalšího rozhodování o vazbě.

Je třeba konstatovat, že soud zcela jistě učinil všechna opatření proto, aby bylo usnesení bez zbytečných průtahů písemně odůvodněno, přeloženo a doručeno obviněnému, což soudu ani není vytýkáno, pravdou však zůstává, že postupem, kdy soud počítal lhůtu pro podání stížnosti až od doručení překladu usnesení obviněnému, došlo k prodloužení zákonem stanovené lhůty pro další rozhodování o vazbě obviněného. Ad absurdum by pak tímto postupem mohlo docházet i k delšímu prodloužení lhůty, např. pro časovou náročnost překladu ve zvláště složitých věcech, pro ne zcela standardní jazyk překladu, pro zadání překladu v době státních svátků, aj.; k doručení překladu by následně mohlo dojít i po uplynutí doby v řádu měsíců. Také by tímto postupem nemohlo být zaručeno, aby byla zákonem stanovená a garantovaná lhůta k dalšímu rozhodování o vazbě pro každého obviněného stejná. Fakt, že obviněný neovládá český jazyk, nesmí vést k implicitnímu prodlužování lhůt pro přezkum dalšího trvání důvodů vazby.

S ohledem na možnost podání opravného prostředku přímo při vazebním zasedání, popř. ve lhůtě tří dnů, nemohlo dojít správným postupem při vyznačení právní moci ani ke krácení práv obviněného ve smyslu práva na obhajobu, resp. na podání opravného prostředku. Jak bylo konstatováno i v posledním zmíněném rozhodnutí Ústavního soudu, obviněný mohl podat v zákonné lhůtě opravný prostředek (byť i blanketně), který by následně po doručení opisu, resp. překladu usnesení mohl ještě odůvodnit. Naopak realizovaným postupem soudu došlo k podstatnému zásahu do základního práva obviněného, a to práva na osobní svobodu dle čl. 8 Listiny základních práv a svobod. Nebylo tedy postupováno podle zákona a o vazbě obviněného bylo rozhodováno po uplynutí lhůty uvedené v § 72 odst. 1 trestního řádu a mělo dojít k neprodlenému propuštění obviněného z vazby. Na tom nic nemění ani ta skutečnost, že právní moc byla vyznačena chybně, neboť soudní rozhodnutí nabývá právní moci ze zákona (§ 139 a § 140 trestního řádu) a samotná tzv. doložka právní moci a její vyznačení na písemném

vyhotovení rozhodnutí soudu není právní skutečností, která by mohla konstituovat právní moc takového rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9.3.2011 sp. zn. 7 Tz 9/2011).

Na druhé straně je nutno poukázat, že i přes argumentaci soudu stran počítání lhůty až od doručení přeloženého usnesení obviněnému, ve stejné vazební věci v tomto vazebním řízení, v případě téhož obviněného již rozhodoval tentýž soud usnesením dvakrát, kdy pokaždé byl obviněný i s obhájcem za přítomnosti tlumočnicka vazebnímu zasedání přítomen, v obou případech si ponechal lhůtu (jednou se nevyjádřil) a soud pokaždé vyznačil právní moc uplynutím třídní lhůty běžící od konání těchto vazebních zasedání.

V prvním případě³ se jednalo o datum 10.5.2016, ač ze spisového materiálu vyplývá, že minimálně obviněnému bylo usnesení doručeno až dne 26.5.2016 a ve druhém případě⁴ pak usnesení podle soudu nabylo právní moci dne 2.8.2016, ač ze spisového materiálu vyplývá, že obhájci obviněného bylo usnesení doručeno dne 2.8.2016 a přeložené usnesení bylo obviněnému doručeno dokonce až dne 8.9.2016. Bylo-li by poté nahlíženo na daný postup Okresního soudu Brno-venkov optikou jeho poslední tvrzené argumentace, jednalo by se zcela jistě o postup, kterým byl obviněný krácen na jeho právu k obhajobě, resp. k podání opravného prostředku, a bylo by tak porušeno mj. jeho právo na spravedlivý proces. Rozhodně je taktéž zcela nepřijatelné, aby soud ve stejné věci téhož obviněného a na tomtéž procesním podkladu určoval právní moc různým způsobem, ač v mezidobí nedošlo k žádné novelizaci trestního řádu, která by daný postup ospravedlňovala.

Krajský soud v Brně, který mohl na základě stížnosti obviněného napravit nezákonnost napadeného rozhodnutí Okresního soudu Brno-venkov, rozhodoval o stížnosti obviněného dne 23.3.2017 pod sp. zn. 9 To 108/2017. Stížnostní soud, aniž by se podrobněji zabýval námitkami obviněného, zkonstatoval, že stížnost není důvodná, neboť byla ke Krajskému soudu v Brně v trestní věci obviněného dne 20.3.2017 podána obžaloba a podle § 72 odst. 3 trestního řádu je soud povinen nejpozději do třiceti dnů rozhodnout o ponechání obviněného ve vazbě či o jeho propuštění.

Dne 19.4.2017 Krajský soud v Brně ve vazebním zasedání pod sp. zn. 52 T 5/2017 rozhodl tak, že obviněného ve vazbě ponechal a současně nepřijal žádné instituty vazbu nahrazující. V odůvodnění se pak zcela ztotožnil s názorem Okresního soudu Brno-venkov a taktéž shodně poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 23.9.2010, sp. zn. III. ÚS 1542/2009.

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že postupem soudů v napadených rozhodnutích byl porušen zákon v neprospěch obviněného N.B., a to v ust. § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu a v ust. § 72 odst. 1 trestního řádu.

Na základě výše uvedených skutečností proto **n a v r h u j i**, aby Nejvyšší soud:

1. podle § 268 odst. 2 trestního řádu vyslovil, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23.3.2017, sp. zn. 9 To 108/2017, byl porušen zákon v neprospěch obviněného N.B. v ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu a v řízení předcházejícím též v ustanovení § 72 odst. 1 trestního řádu,

³ Usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne **6.5.2016** sp. zn. 2 Nt 1207/2016.

⁴ Usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne **29.7.2016** sp. zn. 30 Nt 1801/2016.

2. podle § 269 odst. 2 trestního řádu zrušil napadené usnesení i jemu předcházející usnesení Okresního soudu Brno-venkov ze dne 20.2.2017, sp. zn. 2 Nt 1801/2017, a zrušil i veškerá další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu,
3. a dále postupoval podle § 271 odst. 1 trestního řádu.

JUDr. Robert Pelikán, Ph.D.
ministr spravedlnosti ČR

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [4 Tz 53/2017](#)